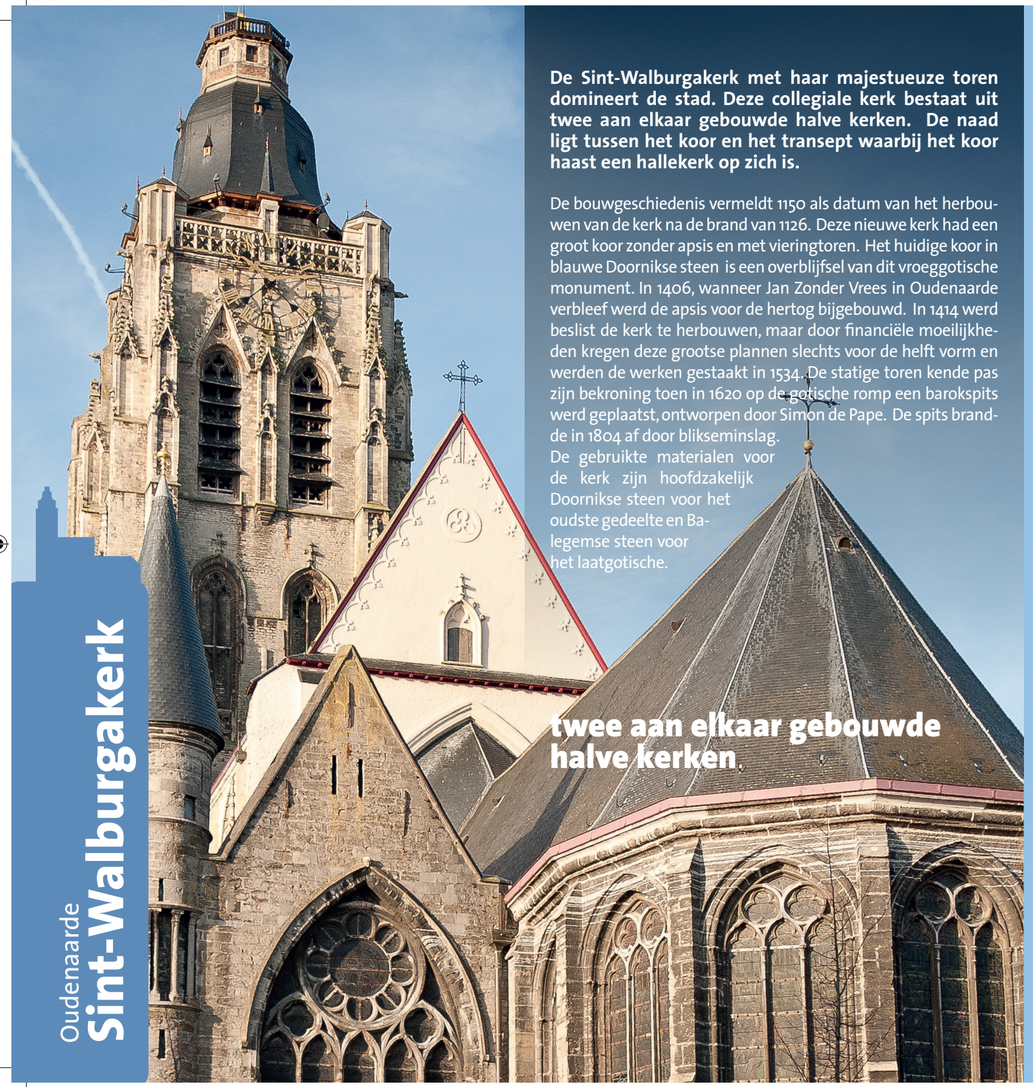

Oudenaarde
Sint-Walburgakerk

De Sint-Walburgakerk met haar majestueuze toren domineert de stad. Deze collegiale kerk bestaat uit twee aan elkaar gebouwde halve kerken. De naad ligt tussen het koor en het transept waarbij het koor haast een hallekerk op zich is.

De bouwgeschiedenis vermeldt 1150 als datum van het herbouwen van de kerk na de brand van 1126. Deze nieuwe kerk had een groot koor zonder apsis en met vieringtoren. Het huidige koor in blauwe Doornikse steen is een overblijfsel van dit vroeggotische monument. In 1406, wanneer Jan Zonder Vrees in Oudenaarde verbleef werd de apsis voor de hertog bijgebouwd. In 1414 werd beslist de kerk te herbouwen, maar door financiële moeilijkheden kregen deze grootse plannen slechts voor de helft vorm en werden de werken gestaakt in 1534. De statige toren kende pas zijn bekroning toen in 1620 op de gotische romp een barokspits werd geplaatst, ontworpen door Simon de Pape. De spits brandde in 1804 af door blikseminslag.
De gebruikte materialen voor de kerk zijn hoofdzakelijk Doornikse steen voor het oudste gedeelte en Balegemse steen voor het laatgotische.

twee aan elkaar gebouwde halve kerken.

Van het middeleeuwse meubilair in de kerk is niets overgebleven; alles werd verwoest tijdens de godsdienstroebelen van 1566 en later. De huidige meubilering en stoffering is vooral in barok- en laatbarokstijl uitgevoerd. De kerk is bijzonder rijk aan beeldhouwwerk, houten en stenen polychromiebeeldjes, historische wandtapijten en schilderijen. De 14 kapellen in de kerk bieden naast kunstschatten ook een variatie aan houten en marmeren altaren, overweldigend of discreet gesculpteerd.

tapijtweven was in Oudenaarde de voornaamste nijverheid

De kapellen zijn toegewijd aan een bepaalde heilige, vaak de patroonheilige van een gilde. Zo hebben de schrijnwerkers (Sint-Jozef), de touwslagers (H.Marie-Magdalena) en de metselaars (Sint-Jan de Doper) een eigen kapel.
In de noordbeuk van de kerk is er nog steeds een kapel met altaar, toegewijd aan de patroonheilige van de tapijtwevers, de H. Barbara.
Het tapijtweven was in Oudenaarde gedurende drie eeuwen de voornaamste nijverheid en de Sint-Walburgakerk speelde in het leven van de tapijtwevers een belangrijke rol; ze vormde immers het centrum van hun religieus leven.

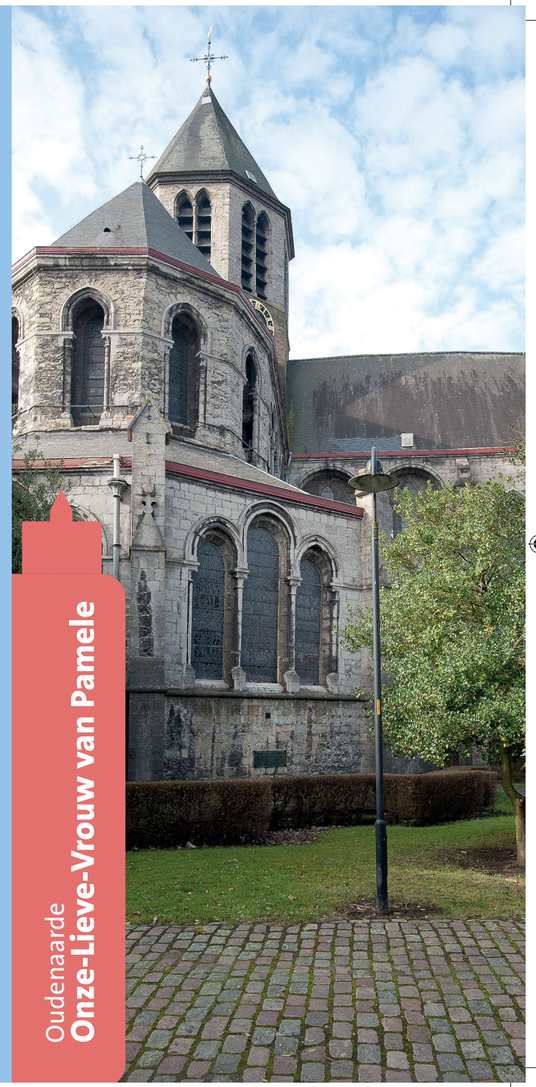

Oudenaarde
Onze-Lieve-Vrouw van Pamele

Oudenaarde
Onze-Lieve-Vrouw van Pamele

luxueuze kerkbouw

Langs de rechteroever van de Schelde richtte de Heer van Pamele rond 1100 het middeleeuwse stadje Pamele op, dat echter in 1543 opgeslorpt werd door grote buur Oudenaarde.

Amper vier eeuwen zelfstandig bestuur lieten echter mooie sporen na, met de O.-L.-Vrouw van Pamelekerk als topper. De eerste kerk van Pamele werd in de 13e eeuw vervangen door de huidige, die in meer dan één opzicht op kunsthistorisch vlak een grote waarde heeft. Door de relatief korte bouwperiode (1234-1265) vormt het gebouw ook stilistisch een mooi voorbeeld van Scheldegotiek dat men van bouwpartij tot bouwpartij kan zien evolueren. Merkwaardig is dat hier een bouwopschrift bewaard werd , wat eerder zeldzaam is in onze streken. De plaat (verborgen onder een bronzen kopie)vermeldt als jaartal 1234 en de naam van meester Arnulf van Binche. Hierdoor is meteen de koorpartij van de kerk gedateerd. Tot een volgende fase behoort het transept en de benedenkerk sloot de bouw af. Het geheel, in Doornikse steen, wijst duidelijk op een luxueuze kerkbouw.

Naar opbouw van de O.L.-Vrouw van Pamelekerk vallen drie belangrijke kenmerken op. De eerste is de dubbele overlangse galerij of doorgang, aangelegd in de dikte van de langsmuren. Oorspronkelijk kon men in elk van deze gangen rond heel het gebouw gaan. Dit systeem van dubbele doorgangen is één van de hoofdkenmerken van de Schelde-gotiek en van de Noord-Franse gotiek in het algemeen.

Het tweede belangrijke kenmerk is het gotische systeem van verticale indeling. Nochtans blijven de krachtlijnen in de kerk van Pamele nadrukkelijk horizontaal. Dit was typisch voor de traditioneel gerichte Scheldearchitectuur in de Romaanse tijd.

Deze kerk heeft haar volledig authentiek dakgebinte uit de 13e eeuw bewaard, een enig machtige constructie, een woud van balken. Spectaculair zijn ongetwijfeld de zeer mooie brandglasramen. De meeste zijn pas in de jaren 1930 vervaardigd door o.a. de glazenier A. Ladon. Het zijn stuk voor stuk meesterwerken, die de geest van de 13e eeuwse gotiek goed weergeven.

Tot de meest indrukwekkende delen van het interieur behoren de twee praalgraven achteraan in de zijbeuken. Beide zijn grafmonumenten van baronnen van Pamele.

Een derde opmerkelijk kenmerk in de kerk is de stoffering van het koor. Het werd helemaal door restauratiearchitect August Van Assche geconcipieerd. Het hoogaltaar heeft een verguld zandstenen retabel met beeldje van apostelen. Op het fijn geciseleerd tabernakel staat een indrukwekkend ciborium, dat de vorm heeft van een torenspits.

Openingsuren: **Sint-Walburga**
- april + mei + oktober: din. en zat. van 14.30 tot 17.00u
don. van 10.00 tot 11.00u en van 14.30 tot 17.00u
- juni + juli + augustus + september: din., woe., vrij. en zat. van 14.30 tot 17.00u
don. van 10.00 tot 12.00u en van 14.30 tot 17.00u
zon. van 14.00 tot 17.30u
Openingsuren: **O.L.V. van Pamele**
Vanaf juni t.e.m. aug.: Zat. en zon. van 14u00 tot 17u30
meer info: www.dekenaat-oudenaarde.be/

Voor Toeristische rondleidingen:
Dienst Toerisme
Stadhuis, 9700 Oudenaarde
+32 (0)55 31 72 51 | toerisme@oudenaarde.be | www.oudenaarde.be
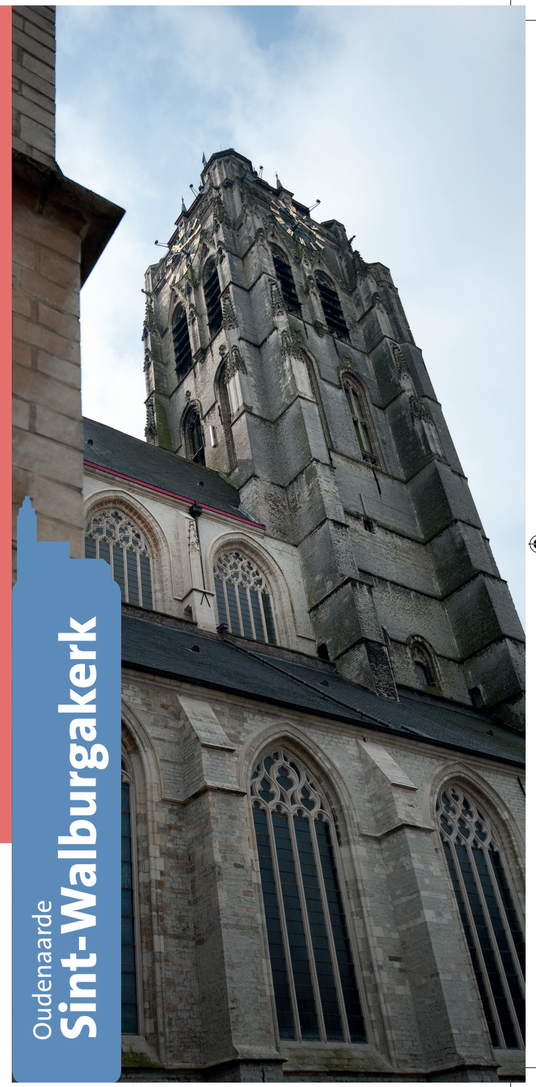
Oudenaarde
Sint-Walburgakerk